

La planta del peu

(ALDC, I, 93. La planta del peu)

El mot *planta* ‘part inferior del peu’ és el més antic, descendent del llat. *PLANTA*, que ja tenia aquest sentit i que ha deixat resultats en totes les altres llengües romàniques, tret del romanès; el derivat *plantilla* podria ser genuí en català (cf. altres mots en *-illa*: *faldilla*, *forquilla*, *cruïlla*, etc.) i no necessàriament d’origen castellà car en aquesta llengua el vocable no coneix tal sentit. *Sola* prové del llat. vg. **SOLEA*, variant del clàssic *SOLEA* ‘mena de sandàlia consistent en una sola col·locada sota la planta del peu’, significat que, per metonímia (contigüitat), va passar a ‘part inferior del peu’; *sòl* (*del peu*) (136) podria ser-ne la seva

masculinització, afavorida pel sentit ‘fons, base’ que té aquest mot. *Pla* (*del peu*) al·ludeix a l’estructura plana, sense curvatures, elevacions o depressions pròpia de la planta del peu. Altres noms: *pinte* (101) és resultat d’una comparació de les pues de la pinta amb el conjunt dels dits del peu; per a *pala* (83) s’ha vist en la planta la part ampla i prima d’una eina de fulla; *dessota del peu* (2) no pot ser més expressiu; *pompill* (*del peu*) (4) és un occitanisme (< *pompilh* < *polpilh*, derivat de *polpa*) referit a la part tova del peu (si la resposta de l’informador és correcta).

